

[Johan Asmussen.]

det, som også fra anden side er blevet efterlyst her under debatten, nemlig brugsforeringsbeskatningen. Den er nu draget ind i debatten af venstre og de konservative. Det forekommer mig, at der ville være al mulig anledning til nu, hvor der ledes med lys og lygte efter penge, at prøve på at få dem dér, hvor de hidtil ikke er blevet hentet, men hvor de i mange år burde have været hentet, fordi der har været tale om en usaglig forskelsbehandling — det er det ord, jeg stadig har anledning til at vende tilbage til. Det er en usaglig forskelsbehandling, at brugsforeningerne ikke har betalt på lige fod med det private erhvervsliv.

Det er, hvad jeg i denne omgang har af bemærkninger. Som den højtærede finansminister vil forstå, kan vi desværre ikke tilsige nogen større støtte fra vor side til at bringe denne bukete videre til befolkningen.

Finansministeren (Poul Hansen): Selv med den sidste ærede ordførers sidste bemærkninger taget i betragtning ser jeg mig alligevel i stand til at takke samtlige ordførere, som har haft ordet her i dag. Først og fremmest for en saglig behandling af problemerne, men dernæst også for tilslutning til større eller mindre dele af det foreliggende lovkompleks.

Der er jo under denne debat berørt overordentlig mange forhold, og det vil være umuligt for mig at give svar på eller knytte kommentarer til alt, hvad der er sagt. Desuden er mange af de fremdragne forhold og problemer vel bedst egnede til en grundigere behandling under det kommende udvalgsarbejde, og det er derfor naturligt ikke at gå nærmere ind herpå nu. Der er også nogle af de spørgsmål, der er stillet, som vi ikke er i stand til at besvare på nuværende tidspunkt; men formentlig og forhåbentlig vil vi være det under den fortsatte behandling i udvalget. Det er klart, at jeg for min del i den udstrækning, vort apparat i finansministeriet tillader det, skal stå til rådighed med oplysninger for udvalgsarbejdet.

Det kan ikke undre, at selve stigningen i statens udgifter har givet anledning til bemærkninger her i dag, til kritiske bemærkninger og også til bemærkninger om ansvaret for disse udgiftsstigninger. Lad mig straks

sige, for at i hvert fald det skal være ganske klart, at regeringen ikke vil løbe fra noget ansvar i denne henseende. Regeringspartiet har været med til at træffe de beslutninger, som har ført til udgiftsstigningerne, og det vedkender vi os. Vi kunne håbe, at der overalt i salen var lige så stor beredvillighed til at vedkende sig et ansvar i så henseende. For sagen er jo den, at stort set beror udgiftsstigningerne på love og beslutninger, som er vedtaget her i tinget med et bredt flertal. Derfor er der tale om et fælles ansvar. Det er vel nok i nogen udstrækning erkendt, og i den udstrækning, det er erkendt, må man være tilfreds hermed.

Stigningen er naturligvis særlig kraftig fra indeværende år og til næste finansår. Der er tale om en stigning fra ét år til et andet, som har sine særlige årsager, og som ikke bør være det normale. Jeg tror ikke, vi kan se bort fra, at der også i kommende år vil blive udgiftsstigninger, men det er klart, at disse stigninger bør følge en jævner rytme, end der her er tale om.

Når det er sagt, vil jeg dog gerne gøre opmærksom på, at niveauet for de offentlige og fælles udgifter her i landet — og altså dermed for, hvad vi tager ind i skatter og afgifter, sociale forsikringspræmier, kontingenter o. s. v. — ikke ligger højere end i de lande, vi med rimelighed kan sammenligne os med; tværtimod ligger de lavere. Jeg har her en opgørelse over samtlige skatters andel af det, man kalder bruttofaktorindkomsten, i en række lande, og hvorledes den har udviklet sig fra 1955 til 1963. Min kilde til disse oplysninger er indberetningerne til OECDs årsrapport. Hvis vi tager de seneste år, for hvilke der ligger oplysninger, om ikke for alle de lande, der er tale om, så dog for de fleste, ser vi, at i Danmark disse skatter, kontingenter m. v. udgør 31,5 pct. af bruttofaktorindkomsten. De andre lande, der er tale om, er Frankrig, Vesttyskland, Sverige, Norge, Holland, England, Italien, USA og Belgien, og kun i Belgien ligger skatterne på et lavere niveau end her i landet. Hos os var det 31,5 pct., i Belgien er det 31,3 pct., altså 0,2 pct. lavere. Alle de andre lande ligger højere. Højest ligger Frankrig med 42,9 pct., hvorefter følger Vesttyskland med 41 pct., Norge med 39 pct. og Holland med 35 pct. For Sverige, England og Italien har vi ikke